

[Hans Kjør.]

station hos regeringen på 600 mill. kr., indtil den nåede op på godt en milliard, om end efter en lille smule neddykning igen.

Der er altså en udvikling over 3 trin, men højderne er ikke af en sådan art, at jeg tror, jeg vil karakterisere det som en 3 trins raket; det forstår man nu noget andet ved. Man fik altså bevæget SF op fra nulpunktet, til man passerede milliarden. Det virker, som om der har været nogen indre diskussion mellem socialdemokratiet og SF om det hensigtsmæssige i at nå over milliarden eller holde sig lige under milliarden. Jeg har ligesom en fornemmelse af, at man i SF har haft lidt af den samme psykologi, som præger supermarkederne, når de skal fastsætte det, der hedder den dynamiske prispolitik. Kan man komme ned under det runde tal, lyder det jo noget billigere. Omvendt har socialdemokratiet og regeringen stridt for at holde sig over milliarden, for det lyder jo noget mere imponerende. Og det lykkedes altså, selv om man måtte give sig lidt.

Men prisen har været dyr, for der er også, som det har været nævnt, truffet beslutninger om skatteforhøjelser, og jeg mener ikke, at det er det, man længes efter eller trænger til her i landet i denne tid.

Der har været gættet meget på, hvilke bevæggrunde der har fået regeringens sparebestrebelse til at bevæge sig opad nu her i den hektiske slutfase. For det må jo erkendes, at tilløbet har været ualmindelig langt. Der er mange, der har gættet på, at den stadig tydeligere træthed og irritation i befolkningen over regereri, over formynderskab, over administrationsvælde, over u hæmmede lovstrømme og over det uacceptable skattetryk har gjort udslaget. For der er jo ingen tvivl om, at disse irritationsmomenter virker i befolkningen.

Det er også en utvivlsom kendsgerning, at det voldsomme dyk i januars handelsbalancetal kom som et chok for regeringen. Og så kan det jo konstateres, at da vi den 18. marts fik det økonomiske sekretariats økonomiske oversigt, havde det virkninger både

for regeringen og for de radikales og venstres spareforslag, for begge blev hævet ved den lejlighed med ca. en halv milliard kr.

Jeg kan nu ikke lade være med at undre mig over, at januars handelsbalancetal i den grad kom bag på regeringen. Det var et stort underskud, 1,3 milliard kr., men allerede da man gennemførte den midlertidige importafgift, gjorde jeg som mit partis ordfører ved den lejlighed opmærksom på, at denne afgift selvsagt ville have virkninger på handelsbalancen og dermed på betalingsbalancen, men jeg kaldte dem for „sminkede virkninger“, fordi vi jo ville få returvirkningerne siden.

Det må være nogenlunde indlysende, at det er ligesom en slags naturlov, at har man en strøm, man skaber en kunstig opdemning for, ja, så vil strømmen tage til med så meget større fart, når man fjerner den kunstige forhindring. Men det er måske den slags simple kendsgerninger, der er for simple til at kunne indpasses i de økonomiske teorier.

Jeg havde også under finanslovdebatten ved første behandling en diskussion med hr. Lysholt Hansen om udsigterne for betalingsbalancen. Der er måske mange, der husker hr. Lysholt Hansens morsomme auktionshistorie. Der er måske også nogle, der husker, at den gav mig anledning til at fortælle historien om regeringen og Columbus. Men hr. Lysholt Hansen harcelererede over min vurdering af udsigterne: hvem kommer højest op? Jeg fandt det økonomiske sekretariats vurdering dengang uholdbart optimistisk. Er det mon muligt nu at få hr. Lysholt Hansen til at erkende, at de nu fremkomne oplysninger fra det økonomiske sekretariat bekræfter den pessimisme, jeg havde ved første behandling? Virkeligheden er jo desværre langt fra lige så morsom som historierne, ikke engang som en auktionshistorie.

Ja, der er grund til at slå fast, at den seneste vurdering, vi har fået her fra det økonomiske sekretariat, jo indeholder den 1,1 milliarder besparelser, som ikke mindst øko-